

Bucòlic: «Juguem amb la desconstrucció de la idealització»

Estrenem l'EP debut del trio granollerí mentre descobrim tots els detalls parlant-ne amb la banda

Bucòlic | Arxiu del grup

Bucòlic va fer les seves primeres passes amb el programa de TV3 *Cover*. El trio granollerí va ser una de les bandes més exitoses del certamen i va arribar a la final amb la seva versió de "Som" d'**Els Pets**. Vista la bona rebuda de la seva música, la banda va decidir donar vida a les seves pròpies composicions amb l'objectiu de presentar el primer treball discogràfic. El mes passat, ja ens en va mostrar un tastet amb "L'incendi", i ara, nosaltres presentem en primícia la totalitat d'aquest EP debut titulat *Ara que et conec* (RGB Suports, 2021). En parlem amb ells per a desgranar-ne els detalls més meticulosos.

Video: https://www.youtube.com/watch?v=bUmXARU_UwI

El grup es va formar arran de la bona rebuda de la vostra versió de "Som" d'Els Pets per a 'Cover', o us va presentar al programa amb l'objectiu de donar-vos a conèixer?

Bucòlic: Feia tres mesos que ja érem un grup quan va sortir aquest programa, i vam decidir presentar-nos-hi. Per tant, no ens vam formar expressament per concursar-hi, sinó que ja existíem i vam pensar que seria una bona oportunitat per sortir de l'ou, perquè, és clar, només ens coneixien a casa nostra. De fet, no teníem ni nom ni xarxes ni res. *Cover* va ser l'excusa perfecta per posar-nos les piles i engegar **Bucòlic**. A banda d'això, ens ho vam passar molt bé fent les dues versions que vam presentar. Les vam gravar a correuita en una tarda, els vídeos també, i els tenim un afecte especial. A partir d'aquí, tot ha anat venint sol: en Vidal Soler, guitarrista d'**Els Pets** i productor, les va sentir, li van agradar i ens va trucar per si volíem fer un disc amb ell.

Cadascú de vosaltres ve de contextos diferents: en Ferran Bretcha (bateria) o en Toni Miralles (guitarrista), per exemple, havien format part de diversos projectes relacionats amb el jazz, el blues i el rock'n'roll, com ara Firstmen o Sabana. Com vau decidir enfocar-vos cap al pop íntim i tranquil que practiqueu?

Toni Miralles: Quan estudiava al Conservatori de Granollers, formava part de diversos conjunts de jazz. A banda, amb alguns companys vam crear **Firstmen**, on fèiem versions pop, jazz, funk, blues? fins que vam anar evolucionant i va néixer **Sabana**, amb nous integrants, temes propis en català i un canvi d'estil cap a un pop força semblant al de **Bucòlic**. Amb **Sabana** continuem actius, de manera que compagino els dos grups. L'evolució cap a aquest pop més íntim i tranquil crec que ha sigut una cosa natural de retornar a l'origen, perquè la música que escoltàvem de petits era bàsicament pop: **Els Pets**, **The Beatles**?

Ferran Bretcha: Sí. Jo també m'he mogut molt en el món del jazz, i d'aquí n'he tret un gust per allò més íntim i delicat, i és el que intento transmetre amb la bateria. Procuro anar a buscar l'essencial, el necessari, que no hi hagi cops perquè sí, sinó que tot tingui una idea al darrere per aportar punts de vista diferents i no repetir patrons.

Per la teva banda, Marina, t'has format musicalment al conservatori. A més d'estudiar-hi piano, també hi vas fer cant, o n'has après de manera autodidàctica?

Marina Miralles: Al conservatori hi vaig estudiar piano clàssic, sí. De cant no n'he fet mai, però he cantat tota la vida des de petita, en cors, musicals, concerts, esglésies, karaokes i dutxes. M'agrada molt cantar, i crec que aporta un punt de puresa que surti de manera natural, sense pensar en la tècnica. La formació en piano clàssic em va molt bé a **Bucòlic** perquè, com que no tenim baixista, jo faig el baix amb la mà esquerra i els teclats amb la dreta, i a la vegada canto. Són tres coses alhora que requereixen concentració, però ara veig que tinc el cervell bastant parcel·lat, i suposo que les hores passades intentant quadrar invencions a tres veus de **Bach** hi han tingut alguna cosa a veure.

Les guitarres també estan molt ben treballades. En cadascun dels temes hi ha diverses pistes, amb alguns matisos i colors contrastants, i tirades de forma molt marcada en l'estèreo per tal que es puguin escoltar i diferenciar de forma molt clara. Com trebal·leu els arranjaments de les guitarres a les cançons?

T.M: Tot el que correspon a les mescles i la producció és obra d'en Vidal Soler, el nostre productor. Hi hem col·laborat, però el mèrit és seu, i també ha gravat algunes guitarres. Per part meva, sempre tinc inevitablement el jazz al cap: les harmonies, la disposició dels acords, els *voicings*, les tensions, les textures i els colors que aporten. D'alguna manera aplico tot això a les nostres cançons pop i el resultat acaba sent aquesta combinació potser més treballada. Realment està tot bastant pensat i triat, per trobar el color que volem que doni cada acord i línia de guitarra. Crec que l'estil s'ha acabat definint a mesura d'escoltar molts grups: per exemple, m'ha influït la manera de tocar d'en Joan Pons (**El Petit de Cal Eril**), i també l'últim disc d'**Els Pets**, *Som* (RGB Suports, 2018), especialment les guitarres d'en Jordi Bastida.

Bucòlic Foto: Arxiu del grup

"Quan t'he vist" és probablement la cançó amb més contrastos. Utilitza un punt experimental amb aquests sintetitzadors que juguen amb les rodets de modulació de forma intercalada amb els ritmes funkies que marquen la tornada. Heu volgut sortir una mica de la zona de confort?

Bucòlic: Inicialment no l'anàvem a incloure al disc, però és la cançó que més ens agrada tocar i amb la qual ens ho passem més bé, la que agrada més als concerts i la més gamberra i divertida que tenim. La vam voler incloure perquè s'ho mereix. Després de quatre cançons dòcils i cuquis, és com un *bonus-track-what-the-fuck* per tancar el disc sense estar-nos de res, i també una bona declaració d'intencions: som tres, però us podem fer ballar. És una cançó enèrgica i elèctrica.

Quina història hi ha darrere de "Quan t'he vist"? Està basada en alguna experiència pròpia?

Bucòlic: Tot el disc juga al voltant de la idea de la idealització i la desconstrueix, començant amb "L'incendi", que ho arrasa tot, i amb un jo que lluita, sense èxit, per apagar-lo. La segona cançó, "Ara que et conec", es rendeix a l'inevitable, fins a la presa de consciència i la maduresa d'"Abril", que dona pas a un mar de "Dubtes", l'última devastació abans de tocar de peus a terra i arribar a la desidealització amb "Quan t'he vist". És una cançó d'alliberament, sobre aquell moment en què fas el clic i t'adones que tot el que et pensaves que et feia bé, allò que t'enlluernava tant, en realitat era una merda, de cop ho veus petit i lleig i ets capaç de tancar-ho i passar pàgina. La vergonya dona pas al rebuig, i el rebuig és el millor indicador d'empoderament.